New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

Suurim unistus

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
My Wildest Dream
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade ja elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2019 Barbara Freethy. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

E07429623
ISBN 978-9949-87-102-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Brodie McGuire ärkas ootamatult. *Keegi oli aias.*

Ta vaatas kella. Kaks öösel. Aknast möödus vari. Ta haaras öökapisahtlist relva ja läks ukse juurde.

Whisper Lake'i politseinikuna oli ta alati probleemideks valmis. Viimasel kuul oli süüdatud siit vaid paari tänava kaugusel kaks eramaja ja mõlemad juhtumid olid saanud alguse keset ööd.

Need majad olid olnud tühjad, aga kuna Brodie oli alles kaks päeva tagasi sisse kolinud ja maja ees polnud ühtegi mööblitükki, ei pruugi see isik teada, et ta siin elab.

Brodie läks magamistoast koridori ja läbi köögi tagumise ukse juurde. Ta keeras uksenuppu, relv peos, ja avas aeglaselt ukse.

Öö oli selge, täiskuu paistis heledalt. Mööda aiateed hiilides kuulis ta põõsastes kahinat. Siis kukkus üks terrassi potitaimedest pikali.

„Pagan võtaks! Seisa paigal!" ütles naine, kes põõsastest välja astus.

Kui ta nähtavale ilmus, sõnas Brodie: „Jääge paigale."

Naine pöördus, ahmides relva nähes õhku. Laiguline kass tema süles sisises ja hüppas siis põõsaste poole.

„Ai," kiljatas naine, kui kass teda oma meeletus põgenemiskatses küünistas. Naine põrnitses Brodiet, kui veri mööda ta kätt alla nirises. „Miks, pagana päralt, sa seda tegid?"

„Arvasin, et murrate mu koju sisse.“ Brodie lasi relva alla, taibates, et retuusides ja liibuvas trennitopis kena naine ei kavatse midagi kurja. Samas oli arusaamatu, miks ta keset ööd Brodie aias oli. „Mida te siin teete?“

„Püüan seda neetud kassi. Ta oli mul viimaks käes ja siis tormad sina relvaga uksest välja. Relvaga,“ kordas naine, kissitades valvsalt silmi, nagu taibates järsku, et tegemist võib olla kurjategijaga. „Kes sa oled?“

„Brodie McGuire. Olen politseinik.“ Brodie soovis nüüd, et oleks püksid jalga tõmmanud, sest paljajalu mustades bokserites ja hallis T-särgis terrassil seistes ei jätnud ta just professionaalset muljet. „Teie kord. Nimi?“

„Chelsea Cole. Elan teisel pool tänavat – üks maja eemal.“

„Cole? Kas te olete Adami sugulane?“ küsis Brodie ühele kolleegile viidates.

„Jah. Ta on minu vend.“ Naine vaikis, kui põõsas tema läheduses kahises. Ta lükkas oksad laiali. „Lady Jane, oled see sina?“

„Su kassi nimi on Lady Jane?“

„Jah, ja nüüd tean ma, et ta on upsakas kuninganna*. Ma valvan teda Bakerite eest.“

„Kes on Bakerid?“

„Sinu naabrid. Kuidas sa seda ei tea?“

„Ma alles kolisin siia.“

„Ah soo. Proua Petrie, kes teab siinkandis kõike, ütles, et sa olid olümpiasportlane.“

„Kunagi jah. Nüüd olen politseinik.“ Brodie oli olnud politseinik kaks aastat, aga suusataja kuuendast kahekümne seitsmenda eluaastani, kui tema unistused olümpiast purunesid. „Kus Bakerid on? Miks nemad oma kassi taga ei aja?“

---

* Lady Jane Grey oli *de facto* Inglismaa ja Iirimaa kuninganna 6. juuli – 19. juuli 1553. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused*

„Nad sõitsid kaheks nädalaks San Franciscosse. Läksid ära laupäeva õhtul. Ütlesid, et laseksin kassi hommikul välja ja õhtul tagasi tuppa. Aga tead, mis? Kui ma kassi pühapäeva hommikul välja lasin, avastasin, et Lady Jane ei taha õhtul tagasi tulla ja ta ei taha minust mitte midagi teada. Olen üritanud kolm ööd teda tagasi tuppa meelitada. Ma pole selle paganama kassi pärast silmatäitki maganud."

„Las ta siis olla väljas."

„Ja mõni koiott või puuma sööb ta ära? Ma ei suudaks seda üle elada. Ta on minu vastutusel. Kohe, kui ma ta kätte saan, viin ta majja ja sinna ta ka jääb. Olgu toakass, kuni nad tagasi tulevad."

„Noh, õnn kaasa."

„Oota. Äkki saaksid mind aidata?" küsis naine, lootusrikas läige silmis.

„Kassi püüdmisega?" Brodie oli hämmingus. „Öö on ju."

„Sa ei taha ju, et temaga midagi juhtuks, ega?"

„Mulle tundub, et sa ei saagi teda kätte, kui sul just talle midagi süüa pakkuda pole."

„Ma katsetasin seda, aga ta oli kaval ja liiga kiire. Pean ta majja meelitama ja keegi peab tema järel ukse kinni panema, kui ta sees on."

„Aitan sind hommikul."

„Aga vahepeal võib temaga midagi juhtuda."

„Sa võtad seda kassi valvamise kohustust väga tõsiselt."

„Kas see pole mitte hea asi?" küsis naine väljakutsuvalt. „Oh, pole midagi. Mine tagasi magama. Ma üritan ta üksinda kätte saada."

Brodie võiks ju kuulata, kuidas naine kogu öö tema põõsastes krabistab või siis teda aidata. „Panen esmalt püksid jalga."

„Tänan."

Brodie läks kähku majja, pani relva ära ning tõmbas jalga teksad ja tossud. Siis läks ta tagasi aeda.

Chelsea oli käpuli maas, vaadates Brodie ja Bakerite kruntide vahel oleva heki sisse. Ta tõstis pilgu. „Nii, plaan on järgmine."

„Meil on plaan?" küsis Brodie muiates, mõeldes, et kui ta peab aitama kassi püüda, siis võib ta ju vähemasti olla tänulik asjaolu eest, et see ilus naine jääb tema tänuvõlglaseks.

„Jah," vastas Chelsea tõustes. „Ma lähen naabermajja. Võtan tema toidukoti ja kallan natuke toitu kaussi. Loodetavasti ta kuuleb seda ja jookseb kohale. Sina hiilid tema järel kohale ja paned ukse kinni. Pead vaikselt olema. Ta on väga kahtlustav."

„Selge."

Brodie läks naise kannul läbi kahte maja eraldavas hekis oleva vahe.

„Püüa silma alt eemale hoida," ütles naine talle.

„Annan endast parima."

Chelsea läks tagauksest majja ja Brodie läks maja küljele, eemale kassi teelt. Ta kuulis toidukoti krabistamist. Möödus minut. Siis krabises kott taas. Kass tuli maja kaugema nurga tagant välja. Ta hiilis vastu maad hoidudes, valmis esimese ohumärgi peale jalga laskma.

Brodie püsis võimalikult liikumatuna, tänulik, et oli soe augustiöö ja ta ei külmetanud põõsastes kükitades end surnuks. Ta ei suutnud uskuda, et sedagi teeb.

Vaikses öös kostis taas toidu kaussi kallamise heli.

Kass nihkus avatud ukse poole.

Järsku tundis Brodie olukorra survet. Kui ta liiga kiiresti tegutsema hakkab, võib kass jalga lasta. Kui ta on liiga aeglane, võib kass küll tuppa minna, aga uuesti tagasi välja pääseda.

Viimaks läks Lady Jane uksest sisse. Brodie tuli oma peidukohast välja, kõndides võimalikult vaikselt ja kiiresti. Ukse juurde jõudes lükkas ta selle kinni, tundes sellise lihtsa ülesande sooritamise üle totrat heameelt.

„Käes," ütles Chelsea teiselt poolt ust.

Brodie ohkas kergendust tundes, arutledes, miks see teda üldse huvitab. Ta ei tundnud Bakereid ega ka nende häbematut kassi.

Ta kavatses juba koju minna, kui Chelsea ukse avas ja ta käeviipega sisse kutsus.

„Lady Jane puges voodi alla," ütles ta, kui Brodie Bakerite kööki astus.

„Missioon täidetud."

„Tänan väga, Brodie." Naise näole tekkis tänulik naeratus ja valguse käes sai Brodie teda hoolikamalt silmitseda. Naisel olid helepruunid kullakarva triipudega juuksed, mis läikisid köögitulede all ja ulatusid metsikute lokkidena poolde selga. Suured sinised silmad olid hommikutaeva värvi. Ihu oli sile ja kullakarva, nagu oleks naine hiljuti päikest võtnud. Ainsana rikkusid tema ilu tumedad silmaalused, arvatavasti viimase kolme öö magamatuse tõttu, ja pikad punased kassiküüniste kriimud kätel.

„Peaksid neid kriime puhastama."

„Kodus puhastan." Naine ohkas. „Mul on nii hea meel, et Lady Jane on toas. Oleksin ta eile öösel äärepealt kätte saanud, aga mingi poiss lennutas drooni ja see lendas otse läbi aia. Surin hirmutas Lady Jane'i minema."

„Poiss lennutas keset ööd drooni?"

„Kesköö paiku jah."

„Veider."

„Nojah." Naine vaikis, kissitades silmi. „Miks sa murelik tundud?"

„Viimasel kuul on olnud kaks kahtlast süütamist just öösiti."

„Kuulsin jah. Üks mu teise klassi õpilane elab Carlmontis, viimase põlengu vastasmajas. Arvad, et droon on sellega seotud?"

„Ma ei tea. Kas sa oled viimastel öödel ringi liikudes veel midagi või kedagi märganud?"

Chelsea kortsutas kulmu, mõeldes järele. „Mitte midagi ebatavalist. Olen näinud siin-seal inimesi jalutamas, suitsetamas või koera välja laskmas, aga ei muud."

„Kas sa tundsid neid inimesi?"

„Tundsin ära paar naabrit, aga ma ei ütleks, et tunnen neid. Tahaksin nüüd magama minna ja sina kindlasti ka.“

Brodie ootas, kuni naine kustutas tuled ja lukustas nende järel ukse. „Saadan su koju.“

„Pole vaja. Elan üle tänava.“

Brodie kehitas õlgu. „Tunnen end siis paremini.“

„Ja mina arvasin, et kolisin kuriteovabasse linna.“

„Kuritegusid on kõikjal, aga suures osas on Whisper Lake turvaline elukoht.“

„Kas teil on süütamistes kahtlusaluseid?“

„Paraku mitte. Õnneks süüdati tühjad majad, nii et keegi ei saanud viga. Kuuldes sind oma põõsastes krabistamas, arvasin, et keegi peab minu maja tühjaks, sest kolisin alles paar päeva tagasi sisse.“

„Nojah, sellepärast sa siis relvaga välja tulidki. Aga see ehmatas mu poolsurnuks.“

„Sa ei olnud ehmunud moega, pigem vihane.“

Naine naeratas ja Brodie tundis, et ta sisemus kisub kokku.

„Noh, seda ka. Aga peamiselt seetõttu, et sinu pärast lasi Lady Jane jälle jalga.“ Chelsea vaikis enda ukse taha jõudes. „Olen sulle tänu võlgu.“

Brodie noogutas. „Seda küll. Võib-olla läheme mõnikord õhtust sööma.“

Chelsea raputas kohe pead. „Vaevalt küll.“

„Miks mitte?“ Brodiet üllatas naise järsk ja kiire keeldumine.

„Mul on väga palju tegemist. Head ööd, Brodie.“

Naine sulges tema nina ees ukse, kuni Brodie alles seedis asjaolu, et naine talle äsja korvi andis.

Brodie kortsutas kulmu. Naine polnud isegi mingeid ettekäändeid toonud. Võib-olla on tal kallim või kihlatu, ehkki tundus, et ta elab üksi. See ei tähendanud muidugi midagi.

Mees suundus pead vangutades kodu poole. Ümbrus oli vaikne ja ehkki kaks tänavalaternat põlesid, oli pimedaid kohti piisavalt. Ta mõtles Chelsea mainitud droonile.

Kas see võib süütamistega seotud olla? Kas drooniga vaadatakse maju üle? Või ei olnud see üldse asjaga seotud?

Selle peale tasus mõelda.

Umbes kuue tunni pärast, mõtles Brodie ohates ja majja astudes. Kell oli kolm ja ta peab kaheksast tööl olema. Loodetavasti on ülejäänud öö rahulik. Ta peab saama magada, ent voodisse pugedes ja silmi sulgedes kandusid mõtted kohe Chelsea Cole'i juurde.

Kolleegi õena ei ole see naine tema jaoks.

Lisaks polnud naine temast huvitatud. Selle oli Chelsea selgeks teinud. Brodie oli aidanud lihtsalt kassi püüda. Ta varasem kuulsus polnud samuti naisele muljet avaldanud.

Kunagi olid naised talle külge löönud, sest tahtsid magada kuulsusega, aga Chelsea ei tahtnud temaga magada. Naine ei tahtnud koos temaga isegi õhtust süüa. Brodie muigas endamisi. Talle meeldisid väljakutsed. Küllap ta suudab naise meelt muuta.